

ÉLETIGE: 2013 március hónap: (Mt.21, 37):

« Végül a fiát küldte el hozzájuk, mert azt gondolta: A fiamat csak megbecsülik...»

"Mehaltam és mégis élek" (Jel.1,18.)

ÁLDOTT HÚSVÉTI ÜNNEPEKET!

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban! Aki helytáll, azt megbecsülik, akit megbecsülnek, az megbízható, aki megbízható, annak adnak megbízatást, s az ilyen megbízott teljesíti is azt, amivel megbízták, s a megbízatás teljesítője jutalomban részesül. Ez nemcsak egy logikai sor, ha nem egy boldog valóság is. Egész életünk egy megbízatás, s ezért egy olyan érték, melyet meg kell becsülni. Isten, az Atya meg is becsüli a mi személyes értékeinket, amikor személyesen és név szerint szeret minket. Ha ugyanis nem becsülne meg, akkor nem szeretne. De Ő annyira megbecsül minket, hogy amikor értékeink a bűn okán összeomlani készülnek, megszervezi megmentésünket. Ezt nyélbe is üti. Maga az ige mondja ki Atyánk tervét, azaz megbecsülését, e megtévelyedett emberfaj és fránya nemzedék

iránt, ekképpen: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.” (Jn. 3,16.) Azt is az ige nyilatkoztatja ki, hogy: „Az Atya szereti a Fiút, s mindent a kezébe adott.” (Jn.3, 36.) Ha szereti, akkor megbecsüli, megbízik benne, s megbízatást ad neki, melyet Ő végbevisz a keresztfán. S akire többet bíztak, attól többet is követelnek vissza. - Jézusra. Az Úrra egy gigantikus horderejű megbízatást ruháztak rá, (a világ megváltását) melyet Ő a tökéletes cselekvés legmagasabb igényével és elvárásával teljesített is, mint a tökéletes Isten Fia! Egyedülálló helytállása a megbecsülés és értékelés csúcsára helyezi: „Ez az én szeretett fiam” - hangzik a szózat fentről. Az Atya nagyon bízik Fiában, de nem is csalódik benne. Engedelmes Fia pontról-pontra mindent végrehajt, ahogy azt az Atyánál átvette. – Halvány hasonlat itt Mózes, aki a hegyen látott minta és előírás szerint készíti el a szent sátrat, s az áldozati oltárt, valamint a bemutatandó áldozat egész folyamatát szabályozó szertartáskönyvet. Teszi ezt mérnöki pontos körvonalazással, s előírással. Jézusnak csak egyetlen láthatatlan szertartáskönyve van az áldozat bemutatásához: Az Ő engedelmissége Atyja iránt. A műnek tökéletesnek kell lenni, teljesen hibátlanak. De az is; mert maga a Bárány is, vagyis az áldozat, teljesen hibátlan, makulátlan, szeplőtelen. Az Atya tehát megbecsüli Fiát, ezért Jézus, a Fiú - becses, nagyra értékelt, a létező legmagasabb fórumról. –

Téma. - Az egész világon ez lesz a szabály: **Akit Isten megbecsül, értékel, az valóban becses, értékes: Ezért magamnak is ugyanazt értékesnek kell tartanom, s megbecsülnöm!** Hisz' éppen attól értékes, hogy Isten maga tartja annak. Ha tehát én, a kis senkiházi, nem értékelem az Isten által értékesnek és megbecsülendőnek tartott Értéket (a Fiút), akkor magam is el vagyok veszve, mert ezzel értéktelenné nyilvánítottam ki magamat. S ha valaki nem ismeri fel Jézusban az Abszolút értéket (mert ez, s Ő az igazság), az nem jutott el az igazság ismeretére. Lehet az akár milyen – emberileg – derék istenkereső, mint Mohamed, vagy Buddha, vagy Konfucius - kívül marad. - Dogma, hittétel, mely Isten ígéjével van alátámasztva: „megtanultátok, hogy Jézusban van az igazság”. (Ef.4,21.) (Persze az igazság után még adva van az irgalom lehetősége.) Aki pedig eljut az igazság ismeretére, az igaz emberré válik, megigazul, s megszabadul minden igaztalan tettétől, bűnétől: „Ha kitartotok tanításomban, valóban tanítványaim lesztek, megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz benneteket.” (Jn. 8,31-32) Aki viszont eltér az igazságtól, azt ítélet sújtja. Tehát aki nem szereti a Fiút és nem hisz benne, az gonosz, s a gonoszok sorsára jut. Ezért mondja Urunk: „Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni, aki nem hisz, az elkárhozik.” (Mk. 16,16.) Ezért lebeg már prófécia a negyvennapos gyermek Jézus felett is, mely földi pályafutásának előzetes összefoglalása: „Íme, ő sokak romlására és sokak feltámadására lesz Izraelben, jel lesz, amelynek ellene mondanak”. (Lk. 2, 34.) Jézus küldetésének első fázisa a **kettévágás**, akár milyen furcsának és szokatlanak is tűnik ez az észrevétel. Az emberiség ketté lesz vágva, hasítva, az ige kardjával, mellyel a Fiú, a megtestesült Ige, hasítja ketté az emberiséget: Igazak: - Irány jobbra; hamisak: - Irány balra !! Magát a Glóbuszt, a globalizált emberiséggel vágja ketté. Búza a konkolytól, juhok a kosoktól, igazak a gonoszoktól lesznek elválasztva. Ebben az értelemben nincs egyenlőség, mert az egyenlőség a legnagyobb igazságtalanság! Az igazság pedig nem más, mint a diszkrimináció, a megkülönböztetés! Én hiszek Jézus Krisztusban, a nagy Diszkriminátorban. – Ha Ő, a Fiú nem volna, nem volna igazság. De megtanultam, „hogy Jézusban van az igazság”. Jöjj el, Uram Jézus! Ezek után, vagyis a nagy szétválasztás, kettévágás után az igazak számára elhozza a **békesség** korszakát. S ez Jézusunk küldetésének második fázisa. Ez nem akármilyen béke: Rád ülök és azt mondom: Fogd be a szádat és maradj békén! Az Úr szájából ilyen kijelentés fakad: „Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja.” (Jn.14,27.) A kettéválasztás gondolata hozzásegít ahhoz, hogy tudjak dolgokat (s személyeket) értékesnek, becsesnek tartani, vagy elutasítani, mint értéktelent. Ez a

gondolkodásmód teremt bennem és bennünk értékrendet. Ha Istent kihagyom életemből, akkor minden összerosódik: Úgy is mondhatnám: megjelenik a moslék - szindróma. (Abba mindent összeöntenek). De ha Istent beiktatom, akkor egy értékrend kristályosodik ki előttem, s ezen értékrend birtokában egy felkaroló, felemelő vonzásba kerülök, s látom, érzem, tudom, hogy Valakinek a tekintete előtt zajlik életem. Ebből a szeretettől sugárzó, végtelen messzeségből jövő, de egészen a szívem mélyéig lehatoló tekintetből, azután egy nagy megbecsülést, elismerést érzek kisugározni parányi személyem felé. Ez a hit látásmódja. Ellenőrzés alatt vagyok ugyan, de az Úr tekintete nem nyom laposra, mert jelenléte felemelő, irgalmas és jóságos, s mely végig kísér életem minden napján. - Viszont Isten nélkül önmagába zuhan az ember, mert az ő „önsúlya” aztán valóban laposra is tudja őt nyomni; és mivel hiányában van egy normális önbecsülésnek, ezért ez a hiány egy örvénylő és tátongó mélységgé növekszik, melybe azután végzetesen és véglegesen alázuhan. * Amint láttuk, a szőlősgazda nagyra becsülte fiát, - „a fiamat csak megbecsülik” - s remélte, hogy a munkások is ekképpen vélekednek majd. De azok szeme előtt a rút tárgyi nyereség, az örökség lebegett, s ezért a gazda fiát látva így szóltak egymáshoz: „Itt az örökös! Gyertek, öljük meg, és mienk lesz öröksége.” (Mt.21,38.) Persze a büntetés ezek után jogszerűen következett: Nemcsak a szőlőhöz való jogot vesztették el, hanem még az életükhöz való jogot is. – Jézus Krisztus itt önmagáról beszélt; s akikhez szólt, és akiknek meg kellett érteniük, azok meg is értették rejtjeles beszédét. – Mily különös a Krisztus-sors: Az emberek szemében megvetést szenvedett, ugyanakkor az Atyának legnagyobb elismerése és megbecsülése - mintegy - lebegett fölötte.

Akció program. - Kite és mit, hogyan és mennyire kell megbecsülnöm? - vetődik fel önkénytelenül a kérdés bennem. Nos, ebben a fentiekben kaptunk egy alapvető tájékozódást. Mert Isten maga a legfőbb értékhordozó, s Ő egyedül maga az, aki a valóságnak / igazságnak megfelelő helyes értékrendet meghatározni képes. Ha Ő értékeli Fiát (Jézus Krisztust, a testté vált Igét), méghozzá egyedülállóan magas szinten, akkor ezt az értékítéletet minden eszes teremtménynek kötelessége követni. Ha én, az ember ezt követem, s Jézus Krisztust, az Ő igéjét, tanítását, áldozatát a csúcra helyezem, akkor az igazság útján járok, s ennek minden boldog következményére számíthatok. Ez pedig a feltámadás és az örök életről szóló ígéret, mely az Isten Fiában realizálódott. S az Örökös megosztja velem Atyja örökségét és eljövendő Országát. - De ha megvetem az Isten Fiát, tanítását és áldozatát, akkor Isten megvetését vonom magamra, mert megvetem azt, akit meg kellene becsülnöm, s így a megvetettek sorsára jutok. * Az Úr napján, amikor Jézus tanítása és áldozata ünnepi fényben ragyog, (pl. az istentiszteletben), s én ezen megjelenek, s félreteszek minden egyéb mást, **akkor** értékelem a Legfőbb Értéket: Jézust; s ennek áldott következményeként az én parányi emberi sorsom is majd felértékelődik. - De ha megvetem ezt a gyönyörű tanítást, s azt a hatalmas áldozatot, mely a Golgota oltárára hozta, személyre szólóan számomra, Isten szeretetét, akkor egész becsületem, életem, sorsom és örök jövőm igazolatlan, elutasított és elveszített élet lesz. – Itt is érvényes az ige: „Aki nincs velem, az ellenem van, aki nem gyűjt velem, az szétszór.” (Mt.12, 30).

Tanúságtétel. - Rávisz a kényszer: Ha azt akarom, hogy híveim legyenek (s itt a 22 közül, az egyik filiális községre gondolok), akkor vinnem kell kisebb csomagokat, hogy szegény kis népem maradéka összeverődjön. A motiváció eléggé földszagú, az igaz. Úgy rendezzük, hogy a mise áldását követően kerüljön sor a csomagok kiosztására. Nagy izgalom fűt, s az az előzetes öröm, hogy 8-10-12 családnak adok egy kis lisztet, cukrot, kávé, száraztésztát, olajat, rizsát, konzervet, esetleg csokoládét, s ehhez hasonló apróságot. Egy évben egyszer, vagy kétszer hozzájutok karitás-gyűjtésen keresztül is, de különben saját bevásárlásomból készülök fel az ajándékozó programra. Ez az én „házi karitásom”. Tudtam, hogy van ennek hátulütője, de hogy ennyi, azt nem sejtettem. Amikor átveszik, úgy esnek neki, mint párdúc a zsákmánynak. Igyekszem egyforma tartalmú és értékű csomagokat készíteni, de apró eltérés azért óhatatlanul is adódik. No, az én drágáim ezt egyből észreveszik, s máris támadnak. Ez nem igazság! – vágják oda, miért adott ennek ezt, nekem pedig nincs és nem adott belőle. – S aztán miért ezt a vacak kávé adta, én ezt nem szeretem, soha meg nem innám, inkább a moslékot, mint ezt. – Azután kitör a kiabálás. Mi történt? – kérdezem. - Hát nem látja?! – kiabálják vissza, az a gyerek most lopta el csomagomat és kiszaladt vele. - Hátulról hallom a morgoló nyüzsgő hangokat. Mi a probléma? – kérdelem. – Hát, plébános úr, nem érdemes ide eljönni, ezek olyan rendetlenek, hogy ezeket csak a csomag érdekli. (Magamban: Hiszen titeket is csak az.) – Hát azt hiszi - így a következő, hogy ezzel sokra megyünk? Egy-két szóra eltűnik ez, mint a semmi, ha hazaviszem, még a nyoma se marad. – Ez igaz, válaszolok nekik, de a semminél azért mégis több, nem? - Több, több, de hát nem érdemes róla sokat beszélni. – Igaz, nem érdemes, nem is azért viszem, hogy beszéljünk róla; de azért ezt maguk is megtehetik, hogy egymásnak a kevésből is adnak. Nem is gondolják, milyen jó érzés a másiknak adni valamit és örömet okozni?! - Hát nekünk olyan nagy örömünk ebben nincsen, nem veszi észre, hogy csak a pénzt pazarolja és semmi értelme nincsen! - S ezt éppen maguk mondják?! Érdekes módon köszönik meg. – Na jó, persze, köszönjük, köszönjük, de csak magát sajnáljuk, hogy ilyen zürzavart okoz magának. Jobb volna inkább, ha elmulatná. – Hát tudják mit? :Nekem éppen ez a mulatságom, csak nem egészen így képzeltem. – Azután kifelé jövet az Úrhoz fordultam enyhe szomorúsággal a szívemben: Ó, Uram, folytassam a „házi karitászt”? - Az Úr csendesen szokott válaszolni, de jól érthetően: Miért kérded, nézzél rám, s máris tudod a választ. Engem talán nagyon megbecsültek? ....

Igei ima: - Úr Jézus, valóban, nem sokba vettek Téged, s átélted teljességgel azt, hogy nagy jóindulatodat és segítő karodat ellókták és átszegezték. Segíts nekem is ezen az úton bátran járni, mert ez a vérző és igaz szeretet útja. Ámen.

LEVELESLÁDA.

Minden kedves Növérémnek és Fivéremnek kívánom ez év Húsvétjára azt a megbecsülést, mely fentről való, s az ezzel járó krisztusi jutalmat: A személyes feltámadást és az Örök Élet ajándékát!

Imádságos szeretettel : *Károly, Karcsi atya, testvér.*